

Sygn. akt: II AKa 214/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mirosław Ziaja (spr.)
Sędziowie	SSA Iwona Hyla SSA Karina Maksym
Protokolant	Ewelina Polok

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Gliwice – Wschód w Gliwicach Martyny Borowieckiej

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2020 roku sprawy

A. G. s. B. i A., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 § 1 k.k.

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 7 lutego 2020 roku, sygn. akt IV K 66/19

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

SSA Karina Maksym SSA Mirosław Ziaja SSA Iwona Hyla

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 214/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 7 lutego 2020 r. sygn. akt IV K 66/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>1. Apelacja obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>a) obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a to art. 2§2 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk przez dowolne ustalenie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie takiego stanowiska;</p> <p>b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegającego na uznaniu, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa określonego w treści art. 286§1 kk, podczas gdy w rzeczywistości dowody zebrane w toku niniejszego postępowania są bezsprzecznie niepełne i należyte ocenione prowadzi do wniosku przeciwnego, a mianowicie, że czyn oskarżonego nie wypełnił ustawowych znamion wskazanego wyżej przestępstwa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p><u>2. Apelacja prokuratora na niekorzyść oskarżonego:</u></p> <p>Rażąca niewspółmierność (łagodność) orzeczonej kary pozbawienia wolności, w tym błędne przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej, pozwalającej na zastosowanie warunkowego zwieszenia jej wykonania wraz z wnioskiem o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. G. kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>O ile wypowiedzanie się co do apelacji wniesionej przez prokuratora jawi się zasadniczo jako przedwczesne, chociaż już „na pierwszy rzut oka” w sytuacji potwierdzenia oceny faktyczno-prawnej zaprezentowanej przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia, zarzuty podniesione w tym środку odwoławczym, przy nader ogólnikowych, nieprecyzyjnych i arbitralnych ustaleniach sądu meriti w części dotyczącej wymiaru kary, wydają się być zasadne, w szczególności w zakresie przyjętej prognozy kryminologiczno-społecznej, o tyle apelacja obrońcy w części dotyczącej naruszenia przez sąd a quo przepisów postępowania, co mogło mieć wpływ na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie możliwości przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za występki oszustwa z art. 286§1kk, a tym samym oceny poziomu zawinienia oraz</p>		

stopnia społecznej szkodliwości czynu istotnie determinujących wymiar kary, uznać należało za w pełni uzasadniony i mający też wpływ na ocenę zasadności apelacji wniesionej przez prokuratora.

Generalnie można odnieść wrażenie, że obrona nie kwestionuje przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyn z art. 297§1 kk związany z posłużeniem się przez oskarżonego nierzetelnymi i podrobionymi dokumentami przy ubieganiu się do (...) Banku o uzyskania przedmiotowego kredytu obrotowego jak i podwyższenia jego wartości do kwoty 750.000 zł, chociaż zawiera sugestie dotyczące potrzeby zweryfikowania świadomości tego u oskarżonego, chociażby poprzez odebranie zeznań od W. J., który według wyjaśnień oskarżonego dokumenty te miał mu dostarczyć.

Również w ocenie Sądu Apelacyjnego analiza dowodów ujawnionych w sprawie pozwala na przyjęcie, że oskarżony świadomie zrealizował znamiona występku o jakim mowa w przepisie art. 297§1 kk celem – jak to określił prokurator w apelacji – „pozyskania wsparcia finansowego i kontynuowania współpracy z pokrzywdzonym bankiem”, co jednocześnie nie pozwala jeszcze bezspornie łączyć tego nadto z odpowiedzialnością za występki oszustwa z art. 286§1 kk, mimo niekontrowersyjnego dla stron w tym fragmencie długu w rozumieniu prawa cywilnego wobec nienależytego wykonania przez oskarżonego przedmiotowej umowy kredytowej

tym bardziej, że oczywistym jest, że wykazanie tu strony podmiotowej związanej z przyjęciem zamiaru bezpośredniego co do wszystkich znamiona wymaga dokonania ustalenia szeregu okoliczności faktycznych, czego z niezrozumiałych z odwoławczego punktu widzenia względów, zaniechał Sąd Okręgowy, błędnie i wbrew procedurze karnej posiłkując się twierdzeniem o zwięzłości sporządzenia uzasadnienia wyroku pierwszoinstancyjnego.

Jednocześnie sąd meriti dając z jednej strony wiarę wyjaśnieniom oskarżonego (bez wskazania w jakiej części dowodowi temu odmawia wiarygodności i dlaczego) w żaden sposób nie zweryfikował on prezentowanej linii obrony (prowadzenie rzetelnej działalności gospodarczej związanej z obrotem rybami, gwarantującej wpływy na konto bankowe pokrywające miesięczne zadłużenie wynikające z korzystania z omawianego kredytu obrotowego, istoty prawnej takiego kredytu oraz faktu, że sam został oszukany przez W. J. działającego pod firmą (...) w związku z wpłatą na jego rzecz zaliczek na towar, którego nie uzyskał, czy też braku zapłaty za produkty rybne które mu sprzedał, a nadto posługiwanie się dokumentami dostarczonymi przez W. J. w procedurze uzyskania przedmiotowego kredytu i podwyższenie jego kwoty).

Powyższe stanowi tak dalece istotne uchybienie, że niewystarczające jest tu skorzystanie z instytucji o jakiej mowa w przepisie art. 449 a kpk i konieczne jest orzeczenie

o charakterze kasatoryjnym w rozumieniu art. 437§2 zd. 2 kpk celem przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, co dopiero pozwoli na określenie zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego, przekładające się na prawidłowe ukształtowanie wymiaru kary.

W pierwszej kolejności wytknąć należy Sądowi Okręgowemu brak dokonania ustaleń faktycznych w kształcie pozwalającym na ocenę zachowania oskarżonego w krytycznym miejscu i czasie pod kątem możliwości przypisania mu odpowiedzialności karnej wynikającej z realizacji znamion przestępstwa zarzucanego mu aktem oskarżenia.

Odnieść można wrażenie, że sąd a quo nie tylko mylnie interpretuje pojęcie „zwięzłego” sporządzenia uzasadnienia, o jakim mowa w przepisie art. 424§1 kpk, ale też to pojęcie błędnie łączy z potrzebą niepełnej analizy całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, czy też sprawdzenia linii obrony, a nade wszystko z potrzebą dokonania pełnych, ustaleń faktycznych w sposób umożliwiający właściwą ocenę prawną zachowania oskarżonego.

Wysoce krytycznie odnieść należy się do praktyki usprawiedliwienia przez sąd

I instancji braku pełnych, należytych i starannych ustaleń faktycznych wraz ze skonkretyzowaniem dowodów je wspierających, pozwalających na dokonanie właściwej oceny prawnej zachowania oskarżonego pod kątem określonego typu czynu zabronionego.

Z pewnością wymogu, o jakim mowa w art. 424§1 kpk nie realizuje ograniczenie faktów uznanych za udowodnione lub nieudowodnione do zaprezentowania jedynie syntetycznego opisu czynu przypisanego wyrokiem, czy też jedynie prawne wyeksponowanie jego znamiona przestępstwa, bez ich rozwinięcia. W takiej bowiem sytuacji zapis o jakim mowa w art. 424§1 kpk byłby zbędny wobec treści przepisu art. 413§2 pkt 1 kpk.

Dokonując wykładni zwrotu „zwięzłe” zwrócić uwagę należy, a jego zawartość językową, która sprowadza się do twierdzenia, że chodzi tu o „istotną treść w krótkim tekście”. Zwięzłość kojarzyć należy tu z opracowaniem zawierającym wiele (podkreślenie SA wiele) treści w niewielu słowach”, z jego spoistością, esencjonalnością, jasnością.

Żadną miarą nie oznacza to, by coś – w tym wypadku uzasadnienie wyroku – było płytkie, przeciętne, konwencjonalne, szablonowe, sztampowe, czy siermiężne. Wręcz stwierdzić trzeba, że zwięzłej formy sporządzonego uzasadnienia wyroku nie sposób kojarzyć ze „średniactwem” i „bylejakością”, a winno ono odzwierciedlać wysoki poziom rozważań sądu kreującego wyrok, wyrażony w odpowiednio krótkim tekście.

Resumując zatem przyjąć trzeba, że pojęcie zwięzłości uzasadnienia o jakim mowa w przepisie art. 424§1 kpk nie oznacza pominięcia przez sąd I instancji w ustaleniach faktycznych istotnych okoliczności mających wpływ na

przyjęcie odpowiedzialności karnej oskarżonego, w tym oceny zamiaru, okoliczności objętych linią obrony, oceny prawnej zachowania, czy też przesłanek mających wpływ na wymiar kary

i o ile w konkretnym wypadku niewystarczające okaże się skorzystanie z instytucji o jakiej mowa w przepisie art. 449 a kpk, to uchybienie takie łączyć należy z brakiem dokonania pełnych i starannych ustaleń faktycznych wraz ze wskazaniem dowodów wspierających poszczególne fakty do czego zobligowany jest sąd a quo, skutkujących potrzebą orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, wobec konieczności przeprowadzenia na nowo

w całości przewodu sądowego w zakresie czynu objętego takim uchybieniem.

Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie, świadcząc o wybiórczym zapoznaniu się przez sąd meriti z załączonym materiałem dowodowym, a w konsekwencji z niezrozumiałą rezygnacją z analizy całokształtu ujawnionych dowodów, chociażby

z dokumentów, brakiem zweryfikowania prezentowanej przez oskarżonego linii obrony w sytuacji, gdy sąd ten zrezygnował z instytucji, o jakiej mowa w art. 344 a kpk oraz zaniechaniem dokonania pełnych ustaleń faktycznych umożliwiających przypisanie oskarżonemu skonkretyzowanej i prawidłowej, odpowiedzialności karnej oraz oceny stopnia społecznej szkodliwości zachowania, chociażby w perspektywie określenia właściwej represji karnej.

Skala uchybień jest tu na tyle znacząca, że wykracza poza zakres działania sądu odwoławczego,

czyniąc koniecznym orzeczenie o charakterze kasatoryjnym celem przeprowadzenia w całości na nowo postępowania dowodowego w ramach przewodu przed sądem I instytucji.

W tym miejscu jedynie syntetycznie zwrócić należy uwagę na elementarne uchybienia, którymi obarczony był zaskarżony wyrok.

Generalnie bezsporne jest, że oskarżony w dniu 8.03.2010 r. zawarł

z pokrzywdzonym (...) Bank S.A (zwanego dalej Bankiem) umowę o kredyt na rachunku bieżącym, która na przestrzeni kolejnych dwóch lat była modyfikowana w zakresie odsetek, terminów spłaty zadłużenia i podniesienia limitu odnawialnego do kwoty 750.000 zł trzema aneksami i nie dotrzymał warunków tejże umowy, nie spłacając zaciągniętego kredytu do dnia ostatecznej spłaty.

Powyższe nie musi żadną miarą automatycznie oznaczać, że już w dacie

zawarcia przedmiotowej umowy, bądź też w innym czasie zamiarem bezpośrednim oskarżonego było osiągnięcie korzyści majątkowej przyczynowo powiązanej z wprowadzeniem pracowników Banku w błąd i doprowadzeniem pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wynikające z uruchomienia, dla prowadzenia przez oskarżonego działalności gospodarczej, środków finansowych i brakiem woli u niego spłaty zadłużenia.

W tej mierze Sąd Okręgowy nie do końca rozważył specyfikę udzielonego oskarżonemu kredytu na rachunku bieżącym, gdzie ustalony przez strony limit

odnawialny w rachunku jest zwiększeniem kwoty dostępnych środków na koncie. Powyższe oznacza, że klient może korzystać z większej kwoty pieniędzy, niż faktyczne saldo konta i w ramach przyznanego limitu można wielokrotnie się zadłużać do wysokości przyznanego limitu i dokonywać spłaty. W takim wypadku każdy wpływ na konto likwiduje lub zmniejsza zadłużenie powstałe w wyniku korzystania z limitu.

Jak wynika z informacji Banku z dnia 6.08.2018 r. na dzień 8.03.2012 r. oskarżony miał saldo debetowe na kwotę 498.121,82 zł, przy czym ostatecznie miał on spłacić zaległości wynikające z przedmiotowego zobowiązania do dnia 2.03.2013 r., a więc niemal po roku od zarzucanego mu czynu ciągłego (09.03.2012 r.), przy czym **zaległości** powstały dopiero po tej dacie.

Już tylko te elementarnie wyeksponowane informacje nakładały na sąd meriti potrzebę dokonania precyzyjnych ustaleń faktycznych związanych z prowadzoną przez oskarżonego działalnością gospodarczą, popartych analizą, a nie zaniechaniem omówienia ujawnionych w sprawie dokumentów, czego braku nie sposób usprawiedliwić – jak uczynił to Sąd Okręgowy - zwięzłością uzasadnienia wyroku pierwszoinstancyjnego.

W tej mierze szczegółowych ustaleń faktycznych wymaga tu, czy oskarżony prowadził rzeczywistą, czy jedynie fikcyjną (firma tzw. słup) działalność gospodarczą, a jeśli tak, jak wyglądała siedziba

firmy, od kiedy oskarżony prowadził taką działalność i na jaką skalę, czy zatrudniał pracowników, w jaki sposób dokumentowane były poszczególne transakcje i rozliczenia chociażby podatkowe, czy w okresie objętym wspomnianą umową kredytową oskarżony korzystał z wymienionych środków finansowych i w jaki czynił to sposób (na co przeznaczał), czy debet uzupełniał regularnie wpływami z poszczególnych transakcji, a jeśli tak to do jakiego czasu, a jeśli nie to, czy pokrzywdzony monitował o pokrycie salda debetu do kwoty wyznaczonej limitem.

Nadto ustalenia wymaga, czy w dacie modyfikacji umowy kredytowej poszczególnymi aneksami zadłużenie kredytowe pokrywane było wpływami z prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej, a jeśli nie to czy wiedzę na ten temat mieli wyspecjalizowani pracownicy Banku i ewentualnie dlaczego podpisali aneksy modyfikujące umowę, w tym podwyższające limit zadłużenia. Ostatnia kwestia pozwoli na precyzyjne rozstrzygnięcie, czy pokrzywdzony został wprowadzony w błąd, traktowany jako ukształtowanie mylnego wyobrażenia co do istotnych z punktu widzenia omawianego kredytu kwestii, czy też podjęte przez pracowników czynności oceniać należy jedynie w kategoriach ryzyka gospodarczego, nie mające nic wspólnego z występkiem oszustwa, mimo niekorzystnego rozporządzenia przez pokrzywdzonego mieniem.

Jednocześnie zwięźle, a więc istotnie w swej treści, ustalić należy, czy w dacie udzielenia przedmiotowego kredytu oskarżony

proceeding already conducted economic activity, possibly achieving income from it, what experience he realized in such a form of earning, in how many banks he had accounts, whether he had debts of the accused and in what amount, possibly the total amount of debts of many entities and why, and why the enforcement of the court order proved to be ineffective, and why he refused to file a tax declaration in the Tax Authority, or to conduct economic activity in general, whether he tried to pay the debt, possibly, or avoided it, or contacts with the Bank.

On the basis of the above conclusions, it is necessary to verify the explanations of the accused, to whom the District Court gave a certain amount of faith, that he conducted economic activity related to the turnover of fish products, honestly paid the credit debt with the income received up to 2012-2013, and refused to do so because he himself was being searched – as he claims for the amount enabling the payment of the debt – through the company (...) of B. represented by W. J., with whom he cooperated intensively.

In addition, he indicated that as far as W. J. was concerned, the tax proceedings in the Tax Authority in K. conducted by UKS, and he himself in the matter filed explanations in the Tax Authority in C..

Having such knowledge, the District Court – despite such a need – did not make any attempt to determine, whether the company (...) exists, or whether W. J. (should be

przesłuchany w charakterze świadka o ile to możliwe), jakie są ewentualnie wyniki prowadzonego wobec tego podmiotu postępowania skarbowego, a w szczególności, czy nie był to podmiot wykorzystujący oskarżonego w przestępczej działalności, bądź czy oba podmioty faktycznie z sobą kooperowały i jaki by tego efekt gospodarczo-finansowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego bez poczynienia wskazanych wyżej ustaleń faktycznych i wiążącego się z tym postępowania dowodowego, co wykracza poza istotę postępowania odwoławczego, nawet w kształcie aktualnie obowiązującego kodeksu postępowania karnego, dla prawidłowej oceny zachowania oskarżonego, konieczne stało się przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego, co wiązało się z orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym, opartym na treść przepisu art. 437§2 kpk.

Wniosek

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowego do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec tego, że obrońca trafnie zwrócił uwagę na niepełną i nienależytą ocenę materiału dowodowego przez

<p>Sąd Okręgowy, a nadto brak zweryfikowania i odniesienia się do prezentowanej przez oskarżonego linii obrony i zaniechania dokonania istotnych ustaleń faktycznych z punktu widzenia oceny zachowania oskarżonego przez pryzmat zarzucanego mu czynu, trafny okazał się być wniosek alternatywny o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w oparciu o przepis art. 437§2 zd. 2 kpk, przy jednoczesnym przedwcześnie wyrażonym wniosku obrońcy o reformatoryjne orzeczenie co do istoty oraz uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, o czym szerzej w pkt 3.1 uzasadnienia.</p>		
3.2.		# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylecia		
Wobec częściowego podzielenia apelacji obrońcy i stwierdzonych przez sąd ad quem uchybień wymagających konwalidowania w na nowo przeprowadzonym przewodzie sądowym, o czym szerzej w pkt 3.1		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana